

BREDE SKULDRE PÅ SMALKOST

En Wikipedia undersøgelse fra 2010 viser, at Singapore præsterer et BNP pr indbygger på 63 USD. Altså dobbelt så højt som Ækvatorial Guinea på 36 USD. Og som Danmark på ligeledes 36 USD. Dette er jo sørgelig læsning for os, der kan huske diskussionen for år tilbage om, at hvis vi ikke herhjemme tager os sammen, vil Singapore en dag nå op på siden af Danmark i BNP pr indbygger. Denne udvikling bekymrer dog ikke den moderne dansker, der ifølge alle meningsmålinger stadig er den lykkeligste mand i verden. For nogle dage siden var der på Radio 24/7 en diskussion om Danish Crowns lønkonflikt med slagteriarbejderne på Bornholm. Radioværten udtalte, at hun godt kunne forstå de mange, der var kritiske over for Danish Crowns krav om lønnedgang, da virksomheden jo havde overskud nok til at betale en anstændig løn. Dette udsagn er i præcis overensstemmelse med, hvad flertallet af befolkningen tænker om den sag. " Sit fædreland skylder man alt," skrev vores berømte sprogforsker Rasmus Rask. Dette kan man naturligvis ikke sige i dag uden at blive stemplet som nazist eller sympatisør med Dansk Folkeparti. I det moderne Danmark hedder det: "Fællesskabet skylder man alt". Danmark degenererede på et halvt århundrede fra et arbejdssamfund over et omsorgssamfund til en formynderstat. Det forhold, at staten som hver eneste borgers sagsbehandler totalt dominerer vores liv og ejendom, lyder jo ikke så charmerende i jargonen på Christiansborg og i medierne. Derfor er 'staten' blevet udskiftet med 'fællesskabet'. Men virkeligheden er ikke desto mindre, at i det moderne Danmark skylder vi Fællesskabet alt. I bogstaveligste forstand. Og det er vi rigtigt glade for. Vi har skiftet kravet om frihed ud med kravet om tryghed uanset prisen. Vi går ind for hundedyr grøn omstilling og idiotisk affaldssortering. Vi har opgivet, at stille krav til vore indvandrere om at integrere sig i samfundet. Vi åbner arme for de nye borgere, også selv om rigtig mange af dem modsætter sig demokrati og retsstat og ikke gider lære sproget og finde sig et fast arbejde. Det hedder nu inklusion. Vi accepterer, at borgernes penge ligger bedst i 'Fællesskabets' lommer. Der er ikke protester mod verdens højeste skattetryk og stigende afgifter på kaffe, trafikbøder, el-pærer, biler, pensioner og boliger. Det er jo til fælles bedste. En Yougov undersøgelse for Ugebreve A4 (april 2012) viser, at flertallet af danske vælgere ønsker, at de rigeste danskere bør løfte en større del af samfundets byrder ved at betale mere i skat. Ved forenede anstrengelser gennem de sidste 20 år, er det lykkedes de blå og de røde partier at anbringe mere end halvdelen af vælgerbefolkningen uden for arbejdsmarkedet. Ud over den store gruppe af pensionister af forskellig slags (1,3 millioner) er der nu over 800 000 danskere i den arbejdsdygtige alder på overførselsindkomst. De forsørgede kan nu stemme sig til de penge, der tilhører forsørgerne. Formynderstaten er dermed en realitet. Tidligere tiders kristne trosbekendelse er afløst af en moderne version: " Vi tror på fællesskabet, sammenhængskraften, solidaritet, fodslaw og kampen mod uligheden". Disse værdier er den permanente dagsbefaling for politikere og medier, der søger med lys og lygte efter nye, svage grupper, der kan overtales til at rejse krav om flere støtte kroner.

Hvor der er vindere, er der naturligvis tabere. I det moderne Danmark er taberne de dynamiske og konkurrencestærke personligheder, der i et tæt og konstruktivt samarbejde med politikerne kunne have skabt et rigt Danmark funderet i en bred folkelig velstand og høj beskæftigelse. At være iværksætter eller firmastarter i Danmark er en brutal overlevelseskamp op ad bakke. De, der lykkes, skaber deres succes ikke på grund af systemet, men på trods af det. Det danske skattetryk er verdens højeste. Der er ingen eller yderst knap kapital til rådighed for pionererne. Bureaukrati og papirvælde dræber initiativ, virkelyst og hæmmer en effektiv arbejdsindsats. Hertil kommer den tidligere regerings attentatforsøg på etableringen

af nye virksomheder i form af iværksætterskatten, der effektivt standsede kapitaliseringen af iværksætterne.

Programerklæringen om, at de bredeste skuldre skal bære de tungeste byrder, er tankegods fra den gamle socialdemokratiske landsfader, Thorvald Stauning. Han var vokset op i det danske arbejdssamfund, Jens Vejmand –samfundet, hvor man arbejdede til man tabte hammeren brat. For Stauning var Danmark befolket af brede skuldre, der nok kunne sørge for, at den lille minoritet af oldinge, kronisk syge og arbejdsløse kunne få en understøttelse, der svarede til indtægten for en faglært arbejder. Stauning ville ikke kunne forestillet sig det socialpolitiske mareridt, at mere end halvdelen af vælgerkorpset nu er udnævnt til 'svage grupper', altså de smalle skuldre, der er på støtten på den ene eller anden måde. Det var Poul Schlüter, der trak tæppet væk under de brede skuldre med bemærkningen: " Hvis man betaler formueskat, har man et positivt problem". Schlüter ville ikke gå over i historien som velhavernes skytshelgen. Det viste sig efterfølgende, at det var der heller ikke andre blå eller røde regeringschefer, der ville. Resultatet var en reformpolitisk ørkenvandring, der foreløbigt har varet 20 år. Vi har gennemgået en udvikling, der har afmonteret konkurrencestaten og i stedet opbygget formynderstaten. Hverken politikerne eller størstedelen af befolkningen har problemer med, at den danske konkurrenceevne buldrer nedad mod afgrunden. Flertallet mener jo, at man bare skal beskatte de rige svins brede skuldre noget hårdere. Så er der penge nok til os alle sammen. Både den nuværende røde og den tidligere blå regering har hårdnakket nægtet at lytte til den lavine af kompetente opfordringer, der er væltet ned over Christiansborg: OECD, et hav af råd og kommissioner, World Economic Forum, fremtrædende personligheder som Marcus Wallenberg og den svenske finansminister Anders Borg har alle erklæret, at skattetrykket i Danmark er for højt, at skattelovgivningen i Danmark bør være stimulerende for erhvervslivet og ikke undertrykkende som i dag, at der skal være langt bedre finansiering til iværksætterne, og, at standarden i undervisningen skal forbedres. Imidlertid er der ikke stemmer i et reformprogram. For både røde og blå politikere handler politik kun om én ting: magten. Hvordan man vinder den, og hvordan man fastholder den. Derfor fedter danske politikere for det flertal uden for arbejdsmarkedet, der bestemmer, hvem der skal være statsminister . Og der gøres intet for det lille mindretal af brede skuldre, der netop skaber og fornyer velstanden. Denne udvikling kunne have været grusom og tragisk for det danske erhvervsliv, men vi er lykkeligvis blevet befriet af globaliseringen og kan derfor godt udvikle og styrke vore virksomheder på trods af det danske tabersamfund. Vore dynamiske iværksættere, kompetente ledere og konkurrenceskarpe virksomheder er ikke mere tøjret til det danske frilandsmuseums afgangene. De brede skuldre har udviklet brede vinger. Distance-stærke trækfugle, der slår sig ned på kloden, hvor græsset er grønt og frodigt.

Asgar Aamund